

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor. — fil.
Fél évre	4 kor. — fil.
Negyed évre	2 kor. — fil.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó
Podhradszky Emil.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fil. Ajánlközásoknál eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fil. Nagyobb s többszöres hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

VIII. évfolyam.

Szászsebes, 1903. December 13.

11. szám.

A nyugdíjügy érdekében.

(Folytatás és vége).

Könnyű dolog ott egyesületeket alkotni, hol azok leendő tagjai egy kis helyen tömörölve laknak s így annak, a ki valamely egyesület megalakításának eszméjével foglalkozik. módjában van az érdekeltekkel személyesen is értekezni, eszméit előttük kifejtteni, saját lelkesedését az ő sziveikbe át — plántálni, a kételkedőket buzdítani, a gyöngék hitét erősebbé tenni. Egészen elütő ettől azonban az általunk megalakítani tervezett egyesületnek kérdése. Itt jóformán az egész teher egyetlen egy ember gyöngé vállaira nehezedik s nem igen akarnak akadni olyanok, kik azt vele megosztani, neki viselésében segédkezet nyújtani akarnának.

Az erdészeti és vadászati altiszti országos nyugdíj egyesület eszméjének hasonlatosnak kellene lenni a futótűzhöz, mely fűszálról — fűszálra kapaszkodik tovább, csöndesen, alig észrevehetőleg, míg egyszerre lángba borul egy egész nagy terület. Az erdészeti és vadászati altisztek-nél is ugy kellene annak lenni, hogy az eszmét a szomszéd a szomszédnak és ez megint tovább adná át, felvilágosítaná, buzdítaná, lelkesitené egyik a másikat, szolgálati vagy magán érintkezés alkalmával minden egyes szóba hozná azt föllebbvalója előtt s igyekeznék őt is az

eszmének megnyerni és annak kiviteléhez pártfogását kikérni.

Sajnos, a közel egy évtized óta szerzett tapasztalatunk azt mutatja, hogy az erdészeti és vadászati altisztek talán minden egyébbe foglalkoznak, csak eszménknék ilyen módon való terjesztésével nem, mert ha ennek az ellenkezője állna s mindenki megtenné a maga kötelességét, eddig már nem ezernyi — mint a mennyi tényleg van — hanem legalább hat — tizezernyi jelentkezőnek kellene nálunk bejegyezve lenni s ugyanilyen arányban kellett volna elterjednie szerény lapunknak is, mint az eszme életre keltőjének és évtizeden át hűséges hordozójának.

Annyi kudarc és keserű csalódás után, melyek porig sujtották izzó lelkesedésemet, most még egyszer megteszem a végső erőfeszítést arra, hogy az eddig viselt terhet céljához juttathassam s még egyszer megmozgatok minden tát, megkísérlek minden lehetségest arra, hogy az általam életre keltett s annyi éven át gyöngéd szeretettel dédelgetett eszmét megtestesítem s teszem ezt abban a reményben, hogy ebben a végső erőfeszítésemben, mely csak vagy teljes győzelemmel, vagy pedig az eszmének helyrehozhatlan bukásával végződhetik, nem leszek magamra hagyatva, hanem azok, kiknek érdekében folyik a küzdelem, kivétel nélkül mindnyájan segítségemre fognak sietni, sőt ösztökélni fogják segítségre az eszménktől távolabb állókat is.

Megvallom az igazat, hogy erre a végső

erőfeszítésre alig buzditott már más, mint Vihar Győző urnak meleg érdeklődése és az ő lelkes szavai, melyek bár végig hangzanának szép bércecs — völgyes hazánkon s viszhangot keltenének minden egyes erdészeti és vadászati altiszt szívében.

A küzdés fonalát tehát ismét felveszem s már a legközelebbi napokban fel fogom keresni elő sorban az összes állami erdőhivatalok tiszteltreméltó főnökeit s megkérem őket, hogy először mérlegeljék és tanulmányozzák az eszmét s azután meggyőződve annak nem csak életrevalóságáról, hanem nemes és emberbaráti voltáról is, tegyék azt magukévá s nyerjék meg annak a főnnhatóságuk alá rendelt összes alkalmazottjait. Hiszem és teljesen meg vagyok győződve arról, hogy a felkeresett hivatalfőnökök kivétel nélkül valamennyien figyelmükre fogják méltatni a hozzájuk intézendő kérésemet, mert hiszen azoknak az érdekében történik az, kiknek ők a földi gondviselői és szerető atyái s akiknek jóléte és boldogsága még a szolgálat érdekében is kíváncs, mert elvitázhatatlan igazság az, hogy hivatását csak a sorsával megelégedett és a jövőjére nézve is biztosított ember teljesítheti úgy és olyan formán, hogy azzal nem csak maga, de mások is meg legyenek elégedve.

Mielőtt azonban felkeresnők kérésünkkel, a melyet elkészülte után lapunkban is egész terjedelmében közölni fogunk, nem csak az összes erdőhatóságok, hanem az általunk ösmert vala-

menyi magán erdőbirtokok főnökeit, még egyszer kérnünk kell mindazokat az erdészeti és vadászati altiszteket, kik ezt az eszménket már ismerik, azt magukévá teszik és érte szívük egész melegével lelkesednek, hogy minden lehető alkalmat ragadjanak meg annak az olyan kártársaikkal való megismertetésére, kik még arról tudomással nem bírnak, azokat pedig kik küzdelmüket ismerik ugyan s abban talán már részt is vettek, de közreműködésüket bármely okból félbeszakították, újból részvételre és kitartásra buzditani igyekezzenek.

Mindenesetre eszménk terjesztésére a legjobban célhoz vezető mód az, ha az annak szolgálatában álló szerény lapunk minél nagyobb elterjedést nyer az erdészeti és vadászati altisztek között, az tehát, a ki ennek a terjesztését sikeresen eszközli, ezzel egyuttal az országos erdészeti és vadászati altiszt nyugdíj és segélyegyesület eszméjét is a legjobban terjeszti, mert mindaddig, míg minden reményt vesztve a küzdelemmel teljesen fel nem hagyunk, lapunk mindig hűséges hordozója lesz kitűzött lobogónknak s tántoríthatlan harcosa marad az erdészeti és vadászati altisztek érdekeinek minden téren.

A karácsonyi ünnepek, melyek már küszöbünk előtt vannak, módot nyújtanak az egymáshoz közel szomszédságban élő erdészeti és vadászati altiszteknek az egymással való találkozásra és eszméiknek egymással való kicserélésére, ragadja meg tehát minden egyes tisztelt olvasónk ezt a kínálkozó kedvező alkalmat s igyekezzék úgy az egyesület eszméjének, valamint az ezért

Vadászat Algirban.

(Francia eredeti után.)

Az 1869-ik évben történt. Akkoriban Kabylában laktam, a francia főnnhatóság alá tartozó Algir Constantine kerületének hegyvidékén.

— Nem mennék holnap vadászni? — kérdezte egy januáriusi estén Gérard barátom, ki tiszt volt az algiri első zászlóaljban.

— Szívesen! — feleltem én.

Ez a »holnap« éppen vasárnapra, tehát a pihenés napjára esett s így már kora hajnalban utra keltünk, magunkkal vive egy teherhordó embert is, ki ló — és ételmi készleteinket vitte s kinek vállaira egy kis takaréktűzhelyet is helyeztünk. Szinte hihetetlen, hogy milyen kedves jószága a vadásznak egy ilyen kicsiny

pecsenyesütő s mily jó szolgálatokat tesz. Ha tudnánk, hogy ki volt a feltalálója, bizony szobrot emelnénk neki. (Bizon, tisztelt fantia barátunk, mi csak azt mondjuk, hogy sokkal többet ér annál egy szépen meghegyezett fanyárs és az arról lekerülő zsiványpecsenye. Ez való a vadásznak, nem pedig »spárherd«! A szerkesztő.) —

Miután előbb egy meglehetősen magas hegygerincet megmászunk s annak csúcsára értünk, előttünk feküdt a Djenimaa folyó gyönyörű völgye.

Az idő gyönyörű volt, valóságos tavaszi nap. A terület, a melyet megjártunk, sűrű alnövényzettel benőve, a melyben csak úgy hemzsegett a fogoly-madár, melynek csapatai a szokásos robajjal lépten-nyomon fölrobantak. Fent a magasban egy hatalmas sas keringett fölöttünk s rőtta a levegőbe nesztelen köreit. Puskáink szünet nélkül durrogtak s barátom pogánymódra káromkodott, mert neki gyutacsos puskája volt, melynek bal csőve régi idő óta gyolyóra volt töltve s így csak a másik csövet használhatta.

küzdő lapunknak új és új hiveket toborozni, szem előtt tartván azt, hogy ebbeli fáradozásával sem nem nekünk, sem más idegennek, hanem csak az erdeszeti és vadászati altsztek összességének tesz jó és hasznos szolgálatot s dicsőséget szerez a két testvér testületnek!

Havi mozzanatok és teendők.*

Irta: Vihar Győző.

vadásznak, ki erre a jelzőre kényes és büszke s ki mások részéről is ilyennek kíván elismertetni; annak alaposan kell ismernie ama mozzanatok, melyek a vadászat körébe eső hasznos és káros állatvilág egyedei életében időnként előadják magukat; ezek irányítják őt jogai gyakorlásában s kötelességeinek lerovásában, miket szintén tüzetes pontossággal kell tudnia.

Ezek nélkül lehet valaki jó lövő, műlövő, de korrekt és jó vadász soha sem; az ilyennek öröme vadjaiban csak ideig-óráig tarthat, mert vadállománya veszélyben forog, hamarosan elcsenevész, sőt ki is pusztul, de e mellett az illető még a törvény rendelkezéseivel is összeütközésbe jöhet.

Elkerülendő mindezeket, a legtüzetesebb pontossággal meg kell ismerkedni mind eme mozzanatokkal, jogokkal és kötelességekkel általában véve minden vadásznak, de legkivált és főleg a hivatásos, a szakvadásznak, kinek kötelessége még egyenesen irányítani is. Erre a célra pedig még koránt sem elegendő csak tudni azt, hogy ezek mind megírják s hogy itt meg itt vannak megírva, hol azok minden alkalommal be

*)Befejező közlemén szerzőnek sajtó alatt lévő »Vadászati száismeretek gyűjteménye« című könyvének kéziratából.

Ennek dacára délig 20 foglyot és 3 nyulat hoztunk ierítékre.

Déli pihenőre egy olajfa erdőcskébe vonultunk s mig emberünk az ebéd elkészítésével foglalkozott, horgászó pálcákat nyestünk s lementünk a folyóhoz, hogy egy pár sütnivaló halat szerezzünk. Csakhamar valóban szép zsákmányra tettünk szert, mert az itt nagy számban előforduló különféle halak sorra beharaptak horgainkba s mi nemsokára olyan ebéd mellett ültünk, a melyért bármely párisi ingyenc méltán megirigyelhetett volna.

Ebédünk alatt két kabyl tűnt elő, egy idősebb és egy fiatal s egészen fesztelenül közeledtek, minden engedélykérés nélkül hozzánk telepedtek. Kissé gyanusan tekintgettem rájuk, mert puskáinkat hátunk mögé helyeztük s nem voltak kéznél.

Az itteni bennszülöttek nagy kedvelői a puskáknak s a fiatal kabyl felvéve barátom puskáját, nagy figyelemmel nézegette. Ezt látva, egy eszmém támadt s ezt közöltem is barátommal.

is tekinthetők, hanem a megirtaknak a fejben, vagy a miként magyarul mondani szokás: »a kis ujjban« is bent kell lenniök.

Ámde az időszerinti mozgalmakat, jogokat és kötelességeket mind tudni s fejben is tartani, főleg hosszabb gyakorlat híján, egy kissé hizon nehéz feladat. Mivel azonban azt tapasztaltam az életben hogy az ugynevezett rimes szólamok nemcsak könnyebben betanulhatók, de hogy éppen ezek leginkább meg is szoktak volt maradni a fejben: a vadászokat közelebb-ről érdeklő állatvilág egyedeinek főbb mozgalmait s illetve mozzanatait és az ezekből folyó szakvadászi jogokat s kötelességeket, egy szóval a teendőket lehetőleg összevonva, alapvonásaiban, rimes szólam formában kívántam megörökíteni, hasznos szolgálatot vélvén tenni ez által vadásztársaimnak és országos vadászati ügyünknek is.

Természetes dolog, hogy a szólamforma alaki tekintetben sok kifogás alá eshet ámde nem mester-ségem a kötött beszédben való tollforgatás és a cél sem versalakban alkotni maradandó becsü művet, hanem felölelni magát a lényegét, azt mennél érthetőbben s rövidebben összefoglalni, hogy annak ugy betanulása, mint fejben tartása minél kisebb mértékben terhelje meg mindazok agyát, kik vadászati ügyünket komolyan szívükön hordják.

A verseléshez értő közönségtől tehát a cél érdekében egy jó adag etnézésre van szükségem s a midőn erre leplezetlenül számítok és a midőn ezt a magam részére ki is kérem, ugyanakkor nem átalom közrebocsátani munkámat, melyet a következőkép állítottam össze:

Januárban:

Kártékony állatra lőtilalom nincsen,
Minden időszakban pusztítandó ilyen:
Fegyver — vas — vagy törrel s akár dögkunyóból,
De méreggel csak: ha erre engedély szól.

— Nem lenne jó azt a régi töltést ezzel a fickóval kilövetni? Legalább nem lesz akadályodra a további vadászatnál.

Diktum-faktum! Gérard egy a folyó tulsó partján lévő kőre mutatott s biztatta az ifjút, hogy lőjjön reá. Ez nem is hagyta ezt magának készer mondani, hanem azonnal féltérdre ereszkedett s hosszasan és gondosan célozva, elnyomta a ravaszt. Hatalmas durranás rázkódtatta meg a levegőt s a hatalmas lökést kapott ifju hirtelen lehette a puskát, azután ismét felvette s hozta felénk, miközben az orrát markába fogta. Biz' az hatalmasan vérzett, mert a fegyver hibás tartása miatt éppen erre kapta a rugást. Ők ugyanis az ő kovás puskájukkal egészen másképp szoktak banni. Az orrvérzés azonban nem akadályozta abban, hogy ismételten ne mondja: »Bono monkala!« (Jó puska!), mire mi alig tudtuk hangos kacagásunkat elfojtani.

A fiatal figyelme most kitálatl ételeinkre irányult s az öreget sorra kérdezgette, hogy mik azok.

»Achkoún ada?« (Mi az?). Felelet: »szardinia!«

Sertés, tuzok s vízi vad uem tiltott falat,
 Fácánt, nyulat lőni — csak ha sok van, — szabad.
 Ha keményen fagy, vagy kérges hóállással
 Éhes vadat vadász az etetőkhöz csal;
 Vadvédelem s óvás most az ő fő gondja:
 A vadász regula ezt így parancsolja.
 Ott, a hol van, láthatsz most szarvast eleget
 Zárt erdőn, a hol a sűrűség melenget;
 Ily helyeken bujkál őz, vadkan, koca is,
 A farkas vált csak ki belőle. a hamis.
 A medve és a borz alszik téli álmat,
 Nyúl szint' a jászolnál is eszi az álmat,
 Szereti a verőfényes oldalakat
 És a gyümölcsösön hiába van lakat.
 Házak, ólak táját keresi a görény,
 Hol buvhelyet nyújt a rőzserakás, sövény.
 A fa nyest a fáknak odvában lapul meg,
 Ott, hol volt evetke vagy vadgalamb fészek.
 A kövi nyest pedig s az álmos vadmacska
 Inkább a romokat s sziklát látogalja.
 A vidra is most bent a lyukában tanyáv,
 A jégen nyalt lékről ráismer a vadász.
 Csak a róka koma görköl és barázdál,
 Mig nem érzi, hogy a csipős szél fujdogál.
 Szóval: védő helyet keres most minden vad,
 De messze röpi a felvert fogolycsapat.
 Ám ha a zord szelek enyhébbre válnak át:
 Róka, nyúl s nyest-téle csapnak nász lakomát
 Sőt a macska is párt keres kivételkép,
 A farkas rendesen szint' házasságra lép.
 A medvefiak most látnak napvilágot,
 Bár anyjuk nem hagyja még el a barlangot.
 A hol sok széttépett varjura akadunk,
 Ott veszélyben forog minden nemes vadunk,
 Mert garázdálkodnak sasok, sólymok ottan,
 Mig széttépett galamb, fogoly a hol sok van:
 Kegyetlenül pusztít ott az álnok héja

S elszédülhetsz bele: annyi a vad hijja,
 A kis madarakat a karvaly tépi szét,
 Verebekre a kis sólyom veti szemét,
 Észelve ezeket nem szabad plhennünk,
 Hanem az uhunkkal gyakran künn kell lennünk,
 Ordast, rókat csalhatsz döggel. csalhangokkal,
 Világos éjjel így elbánhatsz azokkal,
 Kaszaköszörülés, lánczöreje ha nem jó:
 A menyétféléket ugratja a tacsó.
 Vadetetés, óvás az ujév munkája:
 Ha teszed, az Isten majd áldást hint rája!

Februárban:

Ebben a hónapban kevés változás van,
 A tacsó most is az, a mi volt a multban.
 Vadóvás, táplálás még most is a fő gond,
 Mert ha ezt mulasztod, a vadban sokat ront.
 Vadászni tilos már elsejétől kezdve,
 De lőhető lynkból borz, barlangból medve,
 Épp úgy kacs, vadlúd, fenyves vándor madár,
 Mert a törvény hiszi, hogy ezt tenni nem kár,
 A vad még most is csak mind a sűrűt bujja,
 Legyen a hold fogytán, vagy legyen bár úja.
 De a hová elér a fényes napsngár,
 Oda sütkérezni a vad szívesen jár,
 A róka és farkas csak szerelmének él,
 Ezért éjjel, nappal, bármikor utra kél;
 A kan róka hölgyét a lyukba követi,
 Farkas nem válogat; bár hol: mindegy neki.
 Mézesheteket él a macska, a nyest, nyúl,
 Szerelme tüztől mindegyik lánggra gyúl,
 De a menyét, görény, hiuz és a vidra
 Csak ezután kezdnek még járni légyottra.
 Ebben az időben — ha van holdfényes est —
 Nem szahad feledned soha az esti lest,
 Ha a hónap vége már fagyoktól szabad:
 Fogoly, esázaromadár is párokra szakad;
 A szárnyas orzók sem maradnak hidegeu,

»hát az?« »Kaubs« (kenyér). És ez itt? »Soccor« (cukor).

Megjegyzendő, hogy az utolsó kérdés a sóra vonatkozott, a melyből itt-ott nagyobb csomócskák voltak. Az öreg utolsó felébresztette figyelmemet s miután gyöngéden ujjaik közé vettem a legnagyobb darabka sót, azt a lehető legbarátságosabb arkifejéssel nyújtottam oda az öregnek, ki készséggel át is vette s egy hatalmas harapással szétroppantotta, nyomban azután azonban borzalmas torzképeket vágott s haragos pillantásokat vetve felém, kiabálta: »ördög!« »pokol!« s főpaphoz illő méltósággal felemelkedvén ültéből, köszönés nélkül távozott, magával vivén a fiatal is.

Ezzel azonban még nem lett vége a nap kalandjainak, mert alighogy a fekete kávé kiszüröslése után leheveredtünk, hogy az árnyékban szundítsunk egyet, hatalmas lárma keltette fel figyelmünket, mely a folyó tulsó partjáról hangzott át.

Mintegy 400 lépésnyire túlünk több sátor volt

felállítva s ezek mellett egy nagy csapat kabylt pillantottunk meg, a kik pányvakötelekkel a kezükben, a melyeknek végére hatalmas bunkócskák voltak kötve, egy kisebb cserjést vettek körül nagy ordítás közt. A zaj kíváncsivá tett s ezért átgázoltunk a folyón és oda mentünk a tömeghez, hol a kabylok különböző helyeken száraz galyakból tüzet kezdtek rakni. Kérdésünkre, hogy mi van ott, azt felelték, hogy egy tigris. Ennél a felvilágosításnál én is, barátom is olyan arcot vágunk, mely azt látszott mondani, hogy bizony nem lenne a legjobb most azzal találkozni.

A lárma tovább folyt s a megrakott tüzeztől csakhamar tüzet fogott a cserjés is, melyet hatalmas füst borított. Most egyszerre megpillantottam, a mint egy hatalmas állat egy a cserjés közepén lévő nagyobb fűgefára kúszott és annak egyik ágán meglapult.

— No — gondoltam magamban, látva az állatot — te sem jöttél ide fűgét enni!

Miután az állat alig volt távolabb 25 lépésnél, arcomhoz emeltem puskámat s rövid célozás után el-

Ezek is erőt vesz már a szerelem;
 A faágon vigan cserregő szarkának
 Több az udvarlója, mint bármely szép lánynak.
 A holló mama meg most már tojni készül
 És a magas fákra rakott fészkeire ül.
 A borz már szoptatja itt-ott csimotáit
 S némely szarvastehen is borjura számít.
 A fészekrabló sün, az meg most már éppen
 Kicsinyeit nyalja — falja örömeiben.
 Napról napra nyüzsgőbb lesz most künn az élet,
 Sok vándormadártól a természet éled.
 Kis csapatokban felvonul a seregély,
 Nem hiszi, hogy fagytól még érhetné veszély.
 Nyomon követi őt a számos vízi vad:
 Szárca, kacska, gúvat, bibic, sneff is akad.
 Megélénkül a vadgalambtól a csalit,
 Örvösből is elég szép számmal van már itt.
 Mindezekre vigan szólhat már a puska,
 De fontosabbra se légy te vadász lusta:
 Ha enyhül az idő és ha ilyen vagyon:
 Kamrás feglyaidat bocsássad szabadon;
 (Folytatása következik.)

Hasznos tudnivalók.

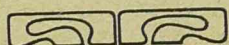
Borjók hizlalása. Sok gazdától hallottam már, hogy borjukat hizlalni nem érdemes s ezt egynémelyikének el is hiszem, mert borjú hizlalás mellett már

huztam mindkét ravaszát egyszerre, A sörétzápor oda csapott az állatra, mely most elbocsátotta az ágat s lebukfencelt a sűrűbe. Dacára annak, hogy óva intetem, egy hatalmas kabyl egy még nem égő részleten át berohant a cserjésbe a fügefá felé s csakhamar ugyanazon az uton vissza is tért, maga után vonszolva egy kapitális hiúzt. A férfi vértől volt borítva, mert a mint egész gyanutlanul oda lépett a földön heverő ragadozóhoz s lehajolt hozzá, ez mancsaival derekasan oda kapott a nyakához s nem csak ennek a bőréből, de még a köpönyegéből is letépett egy-egy darabot. Ez volt azonban utolsó erőfeszítése, mert a kabyl pányva kötelének bunkójával úgy agyba — főbe verte, hogy csakhamar kiadta páráját.

A hiuz nagyon szép példány volt s füleitől farka tövéig mérve megütötte a 85 centimetert. Kitömött bundája most is egyik legszebb disze vadászszobámnak.

A vérszopó ragadozó egy kecskét ragadott el, de a pásztor által fellármázott nép lármájára elejtette zsákmányát s vesztére a cserjésbe menekült, hol azután elérte szomorú végzete.

Ezzel azután be is fejeződött eléggé mozgalmas és élvezetes vadásznapiunk.

nem egy ember károsodott, aki pedig egyszer megégette az ujját, az féli a tüzet.

A legelső feltétele a sikernek mindenesetre az, hogy a körülmények megfeleljenek a borjúk hizlalásának s e körülmények legkedvezőbbike az, hogy a gazda valamely szálláson lakjék, ahol a tejet és tejtermékeket nem tudja megfelelő módon értékesíteni, hizott borjú számára azonban legyen jó piaca.

Ily körülmények között a borjubizlalás szopós-borjút közéjük eresztünk s még nem voltak előbb a szoptatós-dajkasághoz hozzá szokva, az első egy-két napon igaz, hogy kissé idegenkedve néznek körül az új fejési módra, de azt csakhamar megszokják.

Öröm nézni az istállóban fel-alá futkosó pajkos borjúkat, hogyan dúskálódnak a tejben, egyik tehentől a másikhoz; szaladgálva vagy az istálló előtt elkerített karámban ugrándozva.

Nagy ritkaság, hogy az ilyen borjú megbetegszik, mert elejétől fogva hozzászokik mindenféle tejhez s nem az anyatejen él folytonosan, amelynek a legcsekélyebb változása következtében megbetegszik.

Hogy mily könnyű így borjút nevelni, azt első tekintetre láthatjuk; mindenesetre bizonyos, hogy sokkal kevesebb veszéllyel jár husz borjúnak a felnevelése így, mint egyé itatás mellett, amelyik trágyában is sokkal kevesebbet fizet, mint amaz, amelyik annyit iszik és mindig jót, amennyit neki jól esik.

Ha az utolsó hetekben némi borsó vagy bablisztet, zabdarát, és jó, száraz szénát rakunk a borjúk elé valamely sarokban, akkor azok maguktól hozzá szoknak az eledelhez és elválasztásuk teljesen észrevétlenül megy végbe, anélkül, hogy a növésben vagy hizásban viszszaadnának. Megjegyzem azonban még egyszer, hogy három hónap előtt elválasztásukra gondolnunk sem szabad. Ha azonban az elválasztás már magától végbement, akkor ismét gondolkodnunk kell fiatal szopósokról; a felhizottakat pedig, mint tudjuk, legalább 35 százalékkal drágábban értékesíthetjük, mint az ugyanoly korú hizlatlant s piacot számukra, kivált nyáron és városokban mindig találunk, mert ott nagy keresettségnek örvendenek.

Krenedits Ödön.

KÜLÖNFÉLÉK.

A fényképészet csodáiból. A fotografálás művészete egyre tökéletesedik és tudományos szempontból is eddig nem sejtett eredményeket mutat föl. Így Boys tanárnak sikerült lefényképezni egy golyót, mely a levegőben másodpercenként 3000 lábnyi sebességgel haladt. Nagy feltűnést keltenek tudományos körökben azok a fényképek, melyeket villamos világítás segítségével a tenger mélyén vesznek föl. Bouton Louis, a párisi zoológiai iskola tanára, már 140 lábnyi mélységben is sikerrel dolgozott és minthogy a legnagyobb mélység, melyet buvárok eddig elértek, 200 méter, azt hiszik, hogy a tengeralatti fényképezés akkor, a mikor hajóromokon dolgoznak, a buvároknak

is segítségére lesz. Bouton azt hiszi, hogy nemsokára 3000 láb mélységben is tökéletes fényképekre fog szert tenni. Nagy figyelmet érdemelnek végre azok a fényképek, melyeket ugynevezett sárkányok segítségével a magasban vesznek föl. Ezek a felhő-fotográfiák különösen tudományos szempontból nagyon fontosak és érdekesek.

Másodszor virágzó fák. Késő ősszel, mikor a déli égbolton vándorló nap egyszer-egyszer még megembereli magát és melegebben küldözgeti a dermedező földre csalogó sugarait megesik, hogy az öreg Természet elszámítja magát és a szokott rend ellenére kicsalja a rügyet a tárgalyból. Itt-ott a gyümölcsösben még ilyen időtájt se ritkaság a virágaborulás, kivált a cseresznye- és gesztenyefánál, ritkábban az alma- és körtefánál is. Ezt az érdekes sajátságot a botanikusok azzal magyarázzák, hogy az őszi gyümölcsérés után nyomban megjelennek a levél- és virágrügyek, csak hogy egyelőre rejtve maradnak a faháncs mélyedéseiben és csak a következő tavaszi napsugár csókjára dugják elő fejecskéiket. Megtörténik azonban, hogy ősztőlján szokatlanul megre fordul az időjárás és a téli aluvásra készülődő zsenge levélkét vagy szirmot előcsalja a rügyházból a langyos szellő fuvallása. Az ilyen megcsalódott rügyecskének aztán szomorú a sorsa: lehervasztja az első zordon éjjeli fagy. A rügyeknek ilyen természetellenes fölpattanását nemcsak az abnormis napmeleg, hanem más ok is előidézheti, így például a tűz hősege. Az idevágó tapasztalatokat Jolly botanikus tette meg és ismertette egy párisi tudóstársaság utolsó ülésében. Jolly, mint ott előadta volt, nemrég egy kis francia mezővárosban tartózkodott, mikor hirtelen nagy tűz ütött ott ki. A pusztító elemnek egy nagy gyümölcsöskert vetett gátat, a melynek körte- és almafái a tűz ereje megtörött. A derék fák, melyek így a fél várost megmentették az elhamvadástól, részben maguk estek áldozatául a továbbharapódzó szörnyetegnek. Két sor közülük teljesen elégett, három sor erősen megpörkölődött, sőt a hatodik soron is akadtak megszenesedett ágak. A tűzvész után néhán héttel Jolly meglepetve tapasztalta, hogy a megpörkölődött, sőt megszenesedett galyak is, akárcsak tavasszal, hamvas virággal voltak behintve. Azokon a fákon, melyek megégett társaiktól távolabb feküdtek, altg volt egy-két virág vagy levél. Ebből azt következteti Jolly, hogy az anakronikus rügyfakadás a tűz műve volt, mely fél napig dühöngött és fölpezsdítette a rügyek protoplazmájának szunnyadó életerejét.

Az indiánusfőnök és a gulyáshus. Egy Montreálban megjelenő kanadai újságban olvassuk a következő mulatságos eset hírét: A saskatsevani körletben levő Prince Albert városkában a múlt hónap elején vegyes társaság gyűlt össze. Volt köztük több magyar ember feleségesül, egy német honpolgár és a kit a rangsor szerint legelőször kellett volna említeni, egy öreg indiánus törzsfőnök. A kit a Vörös Sas néven tisztelnek alattvalói. A Vörös Sas, a ki annak idején az amerikaiak elől menekült hazájából Kanadába, nagyon szerette a magyarokat, mert sok apró szíveséget tettek neki, de legfőképpen azért, mert dohányt kapott tőlük. A társaság egy szegényes kis kunyhóba gyűlt össze ebédre. Hosszabb tanácskozás után a magyarok indítványára elhatározták, hogy gulyást fognak enni, a mit a magyar asszonyok pompásan tudnak elkészíteni. A társaság minden egyes tagja farkasétvágn volt már, a mikor az egyik magyar asszony egy mosdótálban behozta a párolgó, paprikától illa-

tozó eledelt. Tányér nem volt, ellenben mindenki kapott egy pléhkanalat s az éhes emberek azzal ülték körül a hatalmas tálat, hogy sorjában mindegyik bekanalaz belőle s ha jóllakott, tovább adja. Ám ember tervez és — indiánusfőnök végez. Tiszteletből ugyanis legelőször a Vörös Sasnak tolták oda a tálat. Az indiánus hozzáfogott az evéshez és kikanalazta a gulyást az utolsó falatig, aztán eltolta maga elől a tálat s hanyatt dőlt aludni. Mindez hamar ment, úgy hogy a mire a társaság tagjai magukhoz tértek bámulatukból, már üres volt a tál. Eleinte mindnyájan boszankodtak, de utóbb is mulatságos oldaláról fogták föl a dolgot. Az asszonyok újra hozzáfogtak a főzéshez, ezuttal azonban egyértelműleg elhatározták, hogy nem hívják meg többé gulyásra a Vörös-Sas-t.

Tigris- és oroszlánfogás. zgy osztrák arisztokrata, ki nemrég tért vissza Indiából, igen érdekesen írja le, hogyan fogják ott az oroszlánokat és a tigriseket. Legegyszerűbb és indiában általánosan használatos eszköze ennek a galyakkal befedett verem, melybe a csalétekkel odacsalt állat beleesik. Mihelyest valamely körületben hírül adják, hogy tigris közeledik a lakosság megteszi előkészületeit, hogy a maga és hozzátartozói biztonságát megvédelmezze. Azon igyekeznek, hogy élve fogják meg a bestiát, a mi ugyan nagy fáradságba kerül, de érdemes vele foglalkozni, mert eleven tigrisekért igen nagy árakat fizetnek. E célra tíz láb körületű, egészen meredek falu vermet ásnak, melyet galyakkal földnek be. A verem közepén kecskét kötnek a galyak fölé, melynek keserves mekegése a királyi állatot csakhamar odacsalja. A tigris lassan, óvatosan közeledik, de azután egy csapással ráveti magát a prédára, mire betörnek alatta az ágak és áldozatával együtt a verem fenekére esik. A »vadászok«, amikor a tigrist így biztosították maguknak, aznap nem törődnek többé vele és csak másnap térnek vissza, amikor előttük áll a feladat nehezebb része, hogy a tigrist elevenen kihuzzák a veremből, anélkül, hogy bárkiben is kárt tehetne. A bennszülöttek, kik nagyon jól ismerik a tigris természetét, ezt igen egyszerű módon hajtják végre. Erős kötelekből font hálót bocsátanak le a verembe, melyre a tigris azonnal rárohan és mialatt fogaival és karmaival dühöseu megdolgozza, annyira belekeveri magát a kötelekbe, hogy végre mozdulni sem tud. Ekkor a vadászok egyike leszáll, a magával tehetetlen állat lábait erős kötelekkel megkötözi és fejére kámzsát huz, hogy ne haraphasson. A tigrist ebben az állapotban kihuzzák a veremből és erős ketrecbe teszik, a köteleket pedig, a melyekkel megkötözték, kívülről elvagdaltják. Az oroszlánt is veremben fogják, ugyanilyen módon, azzal a különbséggel, hogy itt a ketrecet is előre behelyezik a verembe, úgy, hogy az oroszlán egyenesen a ketrecbe esik, melynek teteje önműködőleg becsapódik. Elefántot is fognak veremben és mielőtt kiyezetik belőle, éheztetéssel megszeliidítik. (V. L.)

A dalai láma. Tibetben. Lassza városában székel a budadhista pápa: a dalai láma. A szent gyermek már születése napján a trónra kerül. A dalai láma utódját ugyanis azok közül a gyermekek közül választják, a kik abban az órában születtek, a melyben a láma meghalt. Bizonyos ugyanis, hogy az elhunyt lelke ezek közül valamelyikbe költözött. Hogy melyik az igazi, azt mindig csodák mutatják meg. Ilyen csodaszámba megy, ha a ház előtt valamelyik fa egyszerre virágba borul, vagy ha a gyermek egy csomó élje tett dolog közül a felé nyul, a melyik az előbbi lámáé volt. Az új dalai lámát káprázatos pompájú

menetben viszik a Lassza mellett emelkedő Potala hegyére, a hol a szent templom és kolostor van. Az apja hercegi rangot és egy zsák aranyat kap, az anyja négy esztendeig a gyermek mellett marad, egy külön épületben a kolostor szomszédságában, mert a szent helyre belépnie neki sem szabad. Négy esztendő korában a gyermeket papi ruhába öltöztetik, egyházi nevet adnak neki és tíz napig tartó ünnepséggel, a melyben a kínai nagykövet is résztvesz, fölavatják. Nyolc esztendő koráig kora reggeltől késő estig a szent könyveket magyarázzák a szegény kis dalai lámának. Nyolc éves korában az északi buddhista egyháznak valóságos feje lesz, a világi hatalomnak azonban csak tizennyolc esztendő korában lesz a birtokosa. Addig régensek uralkodnak a nevében. Tizennyolc évet azonban — ritkán ér a szegény dalai láma. Egy nagykorú dalai láma, a ki a maga fejével gondolkodik, hamar alkalmatlan lehetne Kinának, illetve a kínai kormánynak, a szent kolostor főpapjai is szívesebben uralkodnak a dalai láma helyett, semminthogy ez uralkodjék rajtuk, a dalai láma tehát rendesen meghal, még mielőtt betöltötte volna a tizennyolc esztendőt. A mostani dalai láma a kivételek közül való: már huszonkilenc esztendő, nem is nagyon örülnek neki Pekingben. Az elődje szegény, az tapintatosabb volt: tizenhét éves korában halt meg 1874-ben.

H I R E K.

Lapunk preparatóriuma bár még csak csecsemő korát éli, mozgalmas kezd lenni. Legújabbban 2 zerge és 2 vaddisznó fejet, meg egy uhut kaptunk kitömésre. Azok kik vadász trofeáikat ide küldik megörökítésre, nem fognak csalódní, mert olcsón jutnak szép és tartós szobadiszekhez. A preparatóriumunkra vonatkozó hirdetésünkre itt külön is felhívjuk tisztelt olvasóink becses figyelmét.

A király és az özvegyasszony. A király jó szívére vall az a történet, a melynek hírért Gödöllőről kapjuk. E szerint Molnár Sándornét, egy volt uradalmi erdésznek az özvegyét nagy csapás érte. Egymásután halt meg két fia: a huszonnégy éves Sándor és a huszonegy éves Miklós, Sándor a kit életmentésért már kitüntetett ő felsége egy ezüst érdemkereszttel, tifuszban halt meg az év elején. Miklós a nyáron meghült és tüdőgyulladásban pusztult el. A szegény özvegyasszony, a ki valaha jobb napokat látott, így elvesztette két támaszát és a legnagyobb nyomor elé nézett. Kétségbeesésében a királyhoz fordult segítségért. Kérvényére most érkezett válasz. A király ugyanis kabinetirodája útján elrendelte, hogy az özvegynek utalványozzanak ki saját pénztárából mindjárt száz koronát, hogy a legszükségesebbet megszerezze, azután minden hónap elsején negyven koronát, addig, a míg az asszony él. Molnár Sándorné jelenleg Pécelen lakik.

A testvér becsülete. A torontálmegyei Nagy-birkács községben megrendítő dráma játszódott le minap. Karácsonyi Aladár gróf ottani dohányssimitópajtájában több legény és leány dolgozott együtt. Az egyik legény, Szabó István, kicsit kapatos volt s megölette Véber Julcsát, az egyik dohányssimitó leányt. A pajtában dolgozott Véber Julcsa bátyja, Véber János is, a ki meghallotta Szabó tisztességtelen szavait. Oda ugrott hozzá s követelte Vébertől, hogy kövesse meg a hugát. A legény yonakodott, a mire Véber kést rántott s rövid szóváltás után Szabó nyakába szurta. A

szurás olyan súlyos volt, hogy a legény néhány perc múlva meghalt. A véres tett után Véber elgyalogolt a több óránnyira levő Nagykikindára s az ügyészségen följelentette magát.

Gyilkosság a lakodalomban. Veresgyházán lakodalom volt a minap Gergát István jómódu gazda házában; a gazda fia nősült meg. Javában mulatozott a násznép, a mikor berontott a házba egy Agóts István nevű legény s vasvillával agyonszurta Pásztor József gazdát. A násznépet Pásztor hívta meg s Agóts azért esküdött boszut ellene, mert őt nem hívta meg. Az áldozatot hat árvája siratja. A gyilkost a váci járásbírószágra kísérték.

Halál az oroszlankekreben. Dessauból jelentik: A f. hó 7-én tartott cirkuszelőadás végén a cirkusznak Fisher nevű tulajdonosnője az oroszlankekrebe ment, az egyik oroszlan a szelidítőnőre vetette magát és talpa egy ütésével földre terítette, úgy hogy a szerencsétlen asszony agyveleje szétloccsant. A szelidítőnő szörnyet halt. A másik három oroszlant csak vasrudakkal tudta néhány ember az áldozattól elválasztani.

A hűtlen asszony. Véres házassági dráma játszódott le Beregszó községében. Dobosán Miklós odavaló kézműves a tavasszal Amerikába vándorolt s az volt a terve, hogy fiatal neje majd követni fogja, mihelyt biztos keresethez jut. A nyáron már hívta az asszonyt, de ez mindenféle ürügyek alatt halasztotta az utazást, míg végre a férj megtudta, hogy neje hűtlen lett hozzá s egy Zsiván János nevű szomszéddal viszonyt folytat. A féltékenység hazakergette a hevesvérű embert, a ki minap este érkezett falujába s házában tényleg bizalmas együttlétben lépte meg a szerelmes párt. Revolvert rántott s kétszer feléjük lőtt. Mindkét golyó a csábitót találta, a ki átlőtt tüdővel holtan rogyott a földre. Az asszonynak sikerült elmenekülnie, a gyilkos pedig maga jelentkezett a csendőrségnél.

Kilencz éves tigrisvadász. A német-délnyugatafrikai ujság írja a következőket: Egy német farmer juhait két fiával őriztette a lakásától 400 méternyi távolságban fekvő gazdag réten. A nyájban volt egy gyönyörű angorakecske is. Amikor az idősebbik fiu — a ki kilencz éves volt — meglátta, hogy az angora messzire elkalandozik, utána sietett, hogy visszakeresse, de ugyanakkor egy halom csucsaról ugrásra kész tigrist vett észre, mely a kecskét szemelte ki áldozatául. A tigris ekkor a fiu ellen akart fordulni, a ki azonban nem vesztette el lélekjelenlétét, pár lépést hátrált és egy kőrakás mögül elkezdte a vadat dobálni. A tigrist megzavarta ez a bombázás, ujra az angora felé fordult és ráugrott, miközben a bátor fiu elsütötte fegyverét s a tigrist halálosan megsebesítette. A lövés hallatára a másik pásztor, a hétéves testvér is előkerült, de akkor már veszélyen tul volt a kilencz éves tigrisvadász.

Villámsujtott iskola. Raguzából írják: Raguz környékén a múlt héten nagy zivatar volt. A vészfelhők leginkább Tivit falu fölött tornyosultak. Dél előtt tíz órakor egyszerre csak nagy menydörgés mellett lecsapott a villám az iskolaépületbe, melyben százhusz fiu és leány tartózkodott. Az épületen lévő villámhárítót a villám letörte a tetőről s a tanítói lakás konyhájába hatolt, hol a tűzhelyen és az edényekben nagy kárt tett, azután pedig a konyha falát áttörve, az I. osztály helyiségébe ütött be, megsebesített több

tanulót s bedöntötte a menyezetet. Az iskolában leirhatatlan rémület támadt. Sok gyermek elájult a nagy ijedtségtől, de a legszörnyűbb a sérültek szivetrázó jajgatása volt. Egy gyermeknek a villám összeégette az egész arcát, többen égő sebeket szenvedtek, a legtöbben a menyezet leszakadása folytán sérültek meg.

Izgalom a cirkuszban. Nagybecskerekől írják, hogy az ó-kanizsai színházban, a hol most egy vándorló cirkusz-társaság produkálja magát, izgalmas eset történt. A cirkusz-társaság egyik tagja idomított medvét vezetett a porondra, a cirkusz bohóca pedig utána ugrándozott, utánozta és csufolta a hatalmas állatot. A medve egy darabig csak türte a bohóc gunyolódását, de egyszerre kiszakította láncát idomítója kezéből és a bohócra vetette magát. A bohóc, a ki még idején meghátrált, fölugrott a közönség közé, de a felbőszült állat oda is követte. A közönség sorában iszonyu riadalom tört ki, míg végre sikerült a dühöngő állatot megfékezni. A hatóság a medve-produkciót megtiltotta.

Ázsiai állapotok. Most az egyszer nem rólunk, hanem a szomszédos Osztrákországról szól a nóta, a hol a vadorzók úgy látszik még jobban kezdenek garázdálkodni, mint nálunk. Lassernitz mellett Flaschberger János grófi uradalmi erdészt agyonlőve találták meg az erdőn. Gyilkosaként Walker József 28 éves asztalossegéd maga jelentkezett a bíróságnál. Ez már körülbelül Austriában a 24-ik vadorzógyilkosság, a melyről a lapok a folyó évben hirt adtak. A második eset: Leopoldsdorfbán Schwaiger János gazdálkodót egy eddig még ismeretlen vadorzó lövésével megsebesítette. A sebesülés jelentéktelennek látszott, mégis mire az orvosi segély megérkezett, a szerencsétlen ember elvérzett. Ezek bizony elég szomorú állapotokat bizonyító tények, mi azonban azt hisszük, hogy a viszonyok nálunk sem rózsásabbak, csak hogy nálunk az ilyen esetek ritkán kerülnek nyilvánosságra, mert azok, kiknek tudomásuk van róluk, vagy kényelemszeretetről, vagy más oknál fogva nem közlik azokat sem velünk, sem más hírlappal, a mi pedig elég nagy könnyelműség, mert az ilyen dolgok szellőztetése utóvégre is felköltené a hivatottak figyelmét s talán igyekeznének a helyzetet megjavítani.

A király unokáinak első áldozása. Wallseeben a királyi kastély ünnepiesen fölhiszített kápolnájában f. hó 8-án folyt le Mária Valéria királyi hercegnő két gyermekének. a tizenkét esztendőes Erzsébet Franciska királyi hercegnőnek és a tizenegy éves Ferenc Károly Szalvátor királyi hercegnek első áldozása, a melyen jelen volt a király is, a ki külön erre az ünnepségre utazott Wallseebe. Az ünnepi szertartáson, a melyet Mayer Lőrinc dr. püspök, a Hofburg plébánosa végzett, a királyon kívül részt vettek Ferenc Szalvátor királyi herceg és felesége, Mária Valéria királyi hercegnő, Paar gróf főhadsegéd, Lederer báró kapitány, Kerzl dr. udvari orvos. továbbá Bombelles grófnő és Vécsey bárónő udvarhölgyek. Áldozás előtt Mayer püspök misét mondott, majd Scholemann atya és Mayer püspök beszédet mondtak a két áldozónak. A püspök ezután megáldoztatta a testvérpárt, majd odanyújtotta csókra a feszületet a királynak, valamint a királyi hercegi párnak. Háromnegyed kilenc órakor ért véget az ünnepség. — Bécsből jelentik, hogy a király már este 6 óra 50 perckor Wallseebe visszaérkezett és Schönbrunba hajtatott.

Meghalt az iskolában. Nagybecskerekéről írják: Steiner János, a franzöldi (Torontálmegye) elemi iskola

érdemes igazgatója a minap előadás közben hirtelen rosszul lett és szívszélhűdés következtében meghalt. Halála nagy részvétet keltett.

Tűz egy gyújtógyárban. A temesvári gyújtógyár famunka-osztályában, mint Temesvárról táviratozzák, f. hó 9-én tűz támadt, a mely az összes nyers anyagot, több gépet és két gyári épületet elpusztított. A gyári tűzország és a városi önkéntes tűzoltóság a kivezényelt szekereszkatonákkal együtt csak a reggeli órákban tudta a tüzet lokalizálni. A kár körülbelül százhuszezer korona, de a gyár üzeme azért nem szenved fönnakadást.

Tavaszi havasok közt. A borgói havasok közt napok óta valóságos tavaszi idő van. A hőmérő árnyékában husz Celsiusz fok meleget mutat s a hegyoldalon nyílik a kikerics. Ilyen meleg időre azon a vidéken nem emlékeznek.

Szerkesztői üzenetek.

Juhász János urnak, Harkács. A bosszantó tévedést helyreigazítottuk s a 10-ik számnak egy teljes hiánytalan példányát becses címére elküldtük. A hibás szám onnan eredt, hogy a nyomda a csak féloldalt kinyomott ívet is helegeverte a többi közé s ezt hajtogató személyzetünk sem vette észre. **Petneházy Péter** urnak, Kőbányatelep. A felvetett kérdésekre pontos adatokkal legnagyobb sajnálatunkra nem szolgálhatunk, mert olyan kuforrásunk a melyből egyes városok erdészeti személyzetének a javadalmazását megtudhatnók, nincs, annyit azonban megteszünk, hogy néhány évre visszamenőleg áttanulmányozzuk a közzétett pályázatokat s az innen merített adatokat lehetőleg mielőbb meg fogjuk írni, a mint hogy ezt annak idején Pf. L. tisztelt kartársunknak is megírtuk, úgy látszik azonban, hogy vonatkozó levelünk nem jutott el rendeltetési helyére. — A városok egyébként csak a legritkább esetben hirdetnek pályázatokat, nyilván azért mert jóformán mindegyiknek megvannak a saját szülöttjeik, kik az erdészeti pályára készültek s az üres állásokat azután ilyeneknek adományozzák. Kérvényükben mindenesetre legcélszerűbb lenne a kincstáriakra hivatkozni, mint a kik aránylag még legjobban vannak fizetve. **Mészáros János** urnak, G. Berzence. A jó kívánságot már most előre is hálás szívvvel köszönjük. **Fürster Ignác** urnak, Veczél. Bajukat még egyszer szóvá tesszük, de szükséges lenne tudnunk, hogy mióta nem kapják a fizetéseiket.

A kiadóhivatal postája.

Katarig Sándor urnak, G. Szt. Imre. Igen, az év végeig ki van egyenlítve. **Kozák József** urnak, Dallos. A hiányzó számokat B. Gy. ur címére pótlólag elküldtük. A jelzett 2 K. előfizetés feladási idejét szíveskedjék közölni, mert így bajos utánna nézni. Feljegyzéseink szerint július 1-től Önől nem érkezett előfizetés. **Dantzky István** urnak, F. Vásárhely. Kész a bocsánat. Nekünk nem is az fáj, hogy néhányan visszamaradnak az előfizetéssel, hanem azok töltenek el szomorúsággal, kik egyszerűen megszöknek, pedig sajnos, ilyenek még mindig sokan akadnak, jelöljék annak, hogy sok konkoly van még a tiszta buza közt. **Fonalka József** urnak, Topolya. December végeig rendben vagyunk. **Solticzky András** urnak, Kapnikbánya. Igazsága van, a szegénység még mindig átka az erdészeti altisztai személyzetnek, de majd talán jönnek jobb idők is. Az új előfizetőt tárt karokkal fogadjuk. **Juhász István** urnak, P. Rotunda. Igen, mult október végeig van előfizetve. **Piller Lajos** urnak, Patt. A 4 K. beérkezett. **Megyesi Ferencz** urnak, Óhuta. A címet helyesbítettük.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

TARTALOM:

1. Vezércikk: A nyugdíjügy érdekében. 2. Havi mozzanatok és teendők. 3. Tárca: Vadászat Algirban. 4. Hasznos tudnivalók. 5. Különlék. 6. Hírek. 7. Szerkesztői üzenetek. 8. A kiadóhivatal postája. 9. A borítékon: Hirdetések és pályázatok.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 kor. — fil.
Fél évre 4 kor. — fil.
Negyed évre 2 kor. — fil.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendőek.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó
Podhradszky Emil.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fil. Ajánlköztásoknál eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fil. Nagyobb s többszöres hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

VIII. évfolyam.

Szászsebes, 1903. December 13.

11. szám.

Első rangu egyenruházati intézet

Blum és Társa

Szerb kir. udv. szállítók. Ő es. és kir. Fensége József Főherczeg udv. szállítói
A nagyméltóságú Földmívelésügyi m. kir. Ministerium hivatalosan megbizott
erdészeti egyenruha szállítói.

Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

BUDAPEST IV. Belváros, Sütő utca 2. szám, a Szervitater sarkán.

Saját műhelyeink a házban: Sütő utca 2, Szervita tér 8, Hajó utca 3.

III. A XVszámu, kimerítő tartalmu árjegyzékünk közrebocsajtása alkalmából ajánljuk legkészségesebb szolgálatainkat, minden néven nevezendő, — mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállításu

ERDÉSZETI és ERDŐ ALTISZTI EGYENRUHÁK

nemkülönben felszerelési czikkek szállítására.

Hivatalos uton részletfizetésre

8 eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt — a betekintheő számos elismerő nyilatkozatok tanusága szerint, — mindenkor, az igen tisztelt megrendelők legteljesebb meglegedésére hoztuk kivitelbe.

POLGÁRI RUHÁK

a legujabb francia es angol divat szerint, szinte jutányos árban készítettnek. — Vevőink kényelmére bármely szakmánkba nem vágó czikket készségeel beszerzünk es a vidéki megrendelések kivitelére különösen kiváló gondot es figyelmet forditunk,

Óvjuk igen tisztelt megrendelőinket oly czégektől, kik olcsó reklám árak által régi vevőinket megtevesztteni óhajtják, miután jutányosabb árt csak is az anyag es kiszolgálás rovására nyujthatnának.

Kivánatra ingyen es bérmentve küldjük meg árjegyzékünket es a hivatalos megrendeléshez szükséges részletfizetési megrendelési ivet. Bármily csekély megrendelés is a lehető legnagyobb figyelem es pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel

BLUM és TARSA

Szerb királyi udvari szállítók.

Ő esászári es királyi Fensége József főherczeg udvari szállítói. A nagyméltóságú Földmívelésügyi Ministerium hivatalosan megbizott erdészeti egyenruha-szállítói. Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

Jutányos árak.

Figyelmes és pontos kiszolgálás.

Legelőnyösebb beszerzési-forrás.

Az „Erdészeti Ujság“

zoologiai laboratoriuma elvállal kitömésre szárnyasokat és szőrmés vadat.

Jutányos árak. Kitűnő munka.

Az állatok kitömésének díja nagyság szerint.

Emlősök:

Egér nagyságu	2 K
Menyét, nyest	4 K
Róka	10 K
Vaddisznófej	20 K

Madarak:

Pinty nagyságu	2 K
Galamb	3 K
Ölyv	4 K
Nagy suholy (uhu)	8 K
Sas (nagy)	16 K

Siketfajd ágon, dürgő helyzetben, faldiszul 16 K.

Az intézetben készülnek mindenféle vadászati tropheák, kisebb-nagyobb biológiai csoportok függő vadak, emlős fejek művészileg faragott tablettákon.

Madarak mint faldiszek, emlős bőrök szőnyegeknek természetesen utánzott fejekkel. Őz, szarvas agancsok tablettára szerelése, levetett agancsok koponyautánczatra helyezése és egyéb praeparatori munkák művészies és gondos kivitele jutányosan számíttatik.

Fontos téli idényre!

Téli halain (Filcz) csizmák

saját gyártmány

erősek, meleget tartók, csinos kiállításban; 4 évig is viselhetők; jóságért és tartósságért kezességet vállalok.

ÁRA: 8 KORONA.

Megrendelésnél pontos mérték beküldését kérem

LENGYEL ALBERT,

erdőőr.

Alsó-Rákos, Nagy-Küküllő megye.

ALKALMAZÁST KERES

az erdőőri szakvizsgát kitűnően letett nőtlen erdőőr. Nyelvismerete a magyar és a román. Címe megtudható a lap kiadóhivatalában.

5-5

M É Z

15 métermázsa, idej, friss, saját méhészetemből eladó, kilogramonként 1 K fillérrel.

Györy Miklós, Perjámos
(Torontál megye).

ÉLŐ VAD!

Élő foglyokat, fácánokat, nyulakat, őzeket, szarvasokat, vad tengeri nyulakat, baglyokat és minden más állatot magas áron vásárol az „Élőállat-kiviteli vállalat és állat nagykereskedő“: **O. Frank, Wien V., Zentagasse 48 sz.** Továbbá szállítok mindennemű élő vadat és más első minőségű állatot. Minden vadásznak és vadászati kedvelőnek nélkülözhetlen tanácsadóval ellátott képes árjegyzéket ingyen és bérmentve küldök. Csoportos nyulfogáshoz saját hálóimat és foglyok s fácánok szállításához saját csomagolási eszközeimet bérmentve küldöm meg.

MAGYARHON ELSŐ LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE

BRAUSWETTER JÁNOS

SZEGEDEN
CS. ÉS KIR. KIZÁRÓLAGOSAN SZAB.
KRONOMETER- és MŰ-ÓRÁS
FELTALÁLÓJA A REMONTOIR
INGAÓRÁKNAK STB. STB.

ÓRÁK, ÉKSZEREK
10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL
KESZPENZÉRT, VALAMINT
RÉSZLETFIZETÉSRE
JAVÍTÁSOK 5 ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT.

KÉPES ÁRJEGYZÉK 2000 ILLUSZTRÁCIÓVAL INGYEN ÉS BÉRMENTVE

Magyar magpergető gyár

FARAGÓ BÉLA

csász. és kir. udvari szállító

ZALA-EGERSZEGEN

Megvételre keres
Akác magot
Gledicsia magot
Korai juhar magot
Kocsányos
tölgy makkot

és mintával ellátott mielőbbi szives értesítéseket kér.

Eladásra a következő csemetéket ajánlja

300 ezer drb.	Akácfa 1 éves (erőteljes) ára	1000 darabonként	8 korona
100 » »	Gledicsia 1 éves ára	» »	10 »
50 » »	Gledicsia 2 éves ára	» »	16 »
100 » »	Kocsányos tölgy	» »	8 »
100 » »	Kocsánytalan tölgy	» »	8 »
20 » »	Amerikai vöröstölgy (Quercus rubra)	» »	14 »
1 » »	Bibor tölgy (Quercus coccinea) nagy szép piros levelekkel 100 drb.	» »	5 »
10 » »	Amerikai fehér köris (Fraxinus ameri- cana alba)	» »	16 »

csomagolás önköltségi áron vasutra szállítás saját
fogataimmal ingyen,

A kontinens régi jó hírnevű vállalata.

Párisi világkiállítás 1900. Grand Prix. — Számos/diszoklevél, állami és egyesületi érem.

Pozsony 1902. arany érem. — Lemberg 1894. nagy arany érem.

Hazai ipar és termelés!

Mindennemű bel- és külföldi

ERDEI VETŐ MAGOT,
gyümölcs és lombfa magvakat
szállít

**elismert kitűnő minőségben,
a lehető legolcsóbb árak mellett**

Stainer Gyula

csász. és kir. udvari szállító

első körmendi

magyar magpergető gyára

**Körmenden
vas megye**

és kéri a tisztelt erdészközönséget úgy a magvak jóssága, valamint a kiszolgálás pontossága felől magának próbarendelés útján meggyőződést szerezni.

Hogy a tisztelt erdészközönség támogatásáért érzett hálámat lerójjam, az Országos Erdészeti Egyesület pénztárába évente 1000 koronát befizetek, mely összeget az egyesület bármely jótékony célra fordíthatja. Ez által a tisztelt erdészközönség a 2% levonása alól fel van mentve.

Pártoljuk a hazai ipart és termelést!

Több ezer elismerő nyilatkozat. Arjegyzék ingyen és bérmentve.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.